

Scénář - Zdeněk Slezák

1.vstup písnička Už koníček pádí

"Už koníček pádí a zůstane stát"

2.vstup

V roce 1968 o prázdninách odjel náš pamětník Zdeněk Slezák se svou rodinou na prázdniny na Slovensko. Chodili na výlety po okolí Tater. Když se vrátili zpátky do hotelu, všichni stáli kolem rádia.

Pamětník

„Poslouchali nějakou úplně dementní, z mého pohledu, rozhlasovou hru jak tanky útočí na Československej rozhlas a střílí se v Praze. Jsem si říkal, co zas blbnou, to už snad jsme všechno prožili 5. května pražský povstání a podobně. Co to najednou ty lidi tak zajímá.“

3.vstup

Později se dozvěděli, že se nejedná o rozhlasovou hru, ale o sovětskou okupaci.

Jeho rodiče byli oba chirurgové a oba zavolali do svých nemocnic, zda-li se mají vrátit.

Vrátit se museli, druhý den nasedli na vlak mířící do Prahy.

Jelikož sovětské tanky jezdili také po kolejích, jejich vlak byl odkláněn.

Pamětník

„A přijeli jsme na Hlavní nádraží, přijeli jsme večer a dověděli jsme se, že v Praze je stanný právo, to znamená, že se vlastně nesmělo vycházet ven.“ (lokomotiva)

4.vstup

Přespali na zemi poblíže Fantovy kavárny.

Tehdy existovalo spoustu válečných filmů, takže si Zdeněk představoval střelbu, že zní ta ta ta ta, ale když potom slyšel střelbu doopravdy, tak to znělo úplně jinak a děsivěji.

Pamětník

„No, ale když potom slyší člověk v noci doopravdy, jak střílejí vojáci z tanku, z kulometu, tak to není vůbec žádná legrace.“

5.vstup

Potom později na podzim jel Zdeněk se svými pěti kamarády ze skautu do Srbska nedaleko místa bývalých lomů. Dříve se tam filmovali Zlatokopové z Arkancasu a sundaly se tam zábrany.

Pamětník

„Šli jsme tam napřed s kamarádem a slyšeli jsme tam takovou ozvěnu, takže jsme se vrátili, ale ti druhý dva kluci, ti naši kamarádi, tam šli a prostě spadli dolů a jeden se zabil na místě a druhý, ten můj kamarád, ten pak zemřel za 3 dny v nemocnici v Berouně.“

6.vstup

Rok uplynul jako voda, Zdeněk udělal zkoušky na gymnázium. Po

prázdninách začal školní rok 1969-1970. Zdeněk chodil na přírodovědnou větev, ale jako třídní nedostali učitelku na přírodopis, ale na češtinu a dějepis. Shodou okolností to byla předsedkyně KSČ za školu. Začaly změny, děti už se nemohly bavit s učitellem normálně jako dříve.

Pamětník

„A začali takový ty běžný představovací. Odkud jste, co děláte, co čtete a podobně. Takže já jsem řekl, jak jsem byl zvyklý. Co čtete - čtu Čapka.“

7.vstup

Hned dostal vynadáno jak to, že čte Čapka a proč nečte Zápotockého Rudou září nad Kladnem. A od té doby měl češtinu a dějepis trochu nahnuté.

Pamětník

„Ta škola se vyznačovala i tím, že vlastně se už uvolňovalo všechno, tak už byli natištěny i nové učebnice třeba dějepisu i češtiny a literatury teda a my jsme dostali učebnice, jako asi dostáváte vy na začátku školy, tak jsme dostaly nové učebnice no a došlo k tomu, že jsme některé stránky vytrhávali a některé jsme škrtali.“

8.vstup

Zdeněk nám předal jedno moudro.

Pamětník

„Dějiny jsou pořád stejné, ale dějepisci se mění.“